

Arrest

nr. 43 636 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VERHEYEN, die loco advocaat V. PUZAJ verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, Mayl GUSEYNOV, luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Lezgin origine met vaste verblijfplaats in Dagestan.

U vroeg een eerste maal asiel aan in België op 5 januari 2006 omwille van volgende redenen.

U bekeerde zich tot het ware moslimgeloof in oktober 2003, onder invloed van uw broers Mamed en Jusuf. Uw vrouw bekeerde zich later ook tot het geloof, in mei 2004.

In december 2003 kreeg u problemen naar aanleiding van uw geloof. U werd door de politie meegenomen op het moment dat u onderweg was naar uw werk, en naar het politiebureau in Kasumkent gebracht. Daar had u een gesprek met het hoofd van de politie, Asal. Hij was op de hoogte van uw lidmaatschap van de islamitische gemeenschap van Anguta 'Ayub' Omarov, en bedreigde u ermee dat u problemen zou ondervinden, zoals uw broers. Later werd u door twee mannen in burger naar een cel gebracht, waar vingerafdrukken werden genomen. Dit alles werd gefilmd. 's Avonds werd u vrijgelaten.

In mei 2004 werd u opnieuw opgepakt, op uw werk, door twee mannen in burger. U werd naar hetzelfde politiebureau gebracht en geslagen met een plastic fles gevuld met water. U werd naar een cel gebracht en tegen de avond in de buurt van uw woning afgezet. Nadat u in de zomer van 2004 van een bezoek aan uw zus Dzjamila terugkeerde, vernam u van uw moeder dat er twee mannen in burger waren langsgekomen en naar u hadden gevraagd.

In februari 2005 werd u overdag uit uw huis meegenomen naar het politiebureau en opgesloten in een cel. U werd er zonder water drie etmalen vastgehouden, zonder ondervraagd te worden.

In april 2005 ging u samen met een geloofsbroeder, Seifula, naar Astrakhan om te spreken over uw problemen met de plaatsvervangende leider. Hij raadde u aan het land te verlaten en u bij uw geloofsbroeders in België te voegen. De volgende dag keerde u terug naar huis.

In oktober 2005 werd er door twee mannen in burger, medewerkers van de FSB van Derbent, een huiszoeking bij u gehouden. Zij zeiden u dat u Dagestan moest verlaten. Ook bij uw broer Muslim werd toen een huiszoeking gehouden.

U besloot het land te verlaten. U vertrok op 22 december 2005 met uw nicht Israfilova Sabina (OV 5.861.659) en haar man Magomedov Rustam, naar Moskou, waar u nog een week bij familie verbleef alvorens naar België te reizen.

Op 14 juli 2008 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 28 juli 2008 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, die de beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigde op 1 december 2008.

U keerde niet terug naar de Russische Federatie en diende op 22 december 2008 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

U verklaart ditmaal dat er nog steeds problemen zijn in uw herkomstland maar stelt niet te weten welke precies. Uw moeder zou vaak zijn bezocht door mensen die naar u vroegen. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag drie politieconvocaties voor op uw naam en uw origineel Russisch paspoort."

1.1.2. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Leila GUSEYNOVA, luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Lezgin origine met vaste verblijfplaats in Dagestan.

U vroeg een eerste maal asiel aan in België op 5 januari 2006 omwille van volgende redenen.

U bekeerde zich tot het ware moslimgeloof in mei 2004.

In december 2003 kreeg uw man problemen naar aanleiding van zijn geloof. Hij werd door de politie meegenomen op het moment dat hij onderweg was naar zijn werk, en naar het politiebureau in Kasumkent gebracht. 's Avonds werd hij vrijgelaten.

In mei 2004 werd hij opnieuw opgepakt, op zijn werk, door twee mannen in burger. Hij werd naar hetzelfde politiebureau gebracht en geslagen met een plastic fles gevuld met water. Nadat u in de zomer van 2004 van een bezoek aan uw schoonzus Dzjamila terugkeerde, vernam u van uw schoonmoeder dat er twee mannen in burger waren langsgekomen en naar uw man hadden gevraagd.

In februari 2005 werd uw echtgenoot overdag uit uw huis meegenomen naar het politiebureau en opgesloten in een cel. Hij werd er zonder water drie etmalen vastgehouden. In oktober 2005 werd er door twee mannen in burger, medewerkers van de FSB van Derbent, een huiszoeking bij u gehouden. Zij zeiden u dat u Dagestan moest verlaten.

U besloot het land te verlaten. U vertrok op 22 december 2005 met de nicht van uw echtgenoot, Israfilova Sabina (OV 5.861.659) en haar man Magomedov Rustam, naar Moskou, waar u nog een week bij familie verbleef alvorens naar België te reizen.

Op 14 juli 2008 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 28 juli 2008 tekende u beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, die de beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigde op 1 december 2008.

U keerde niet terug naar de Russische Federatie en diende op 22 december 2008 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U legde drie politieconvocaties voor op naam van uw echtgenoot en uw origineel Russisch paspoort."

1.1.3. Verzoekers betwisten deze beschrijving niet.

1.2.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Mayl GUSEYNOV, luidt als volgt:

"U keerde na uw eerste asielaanvraag niet meer terug naar de Russische Federatie.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat er in uw hoofde geen individuele vrees voor vervolging kon vastgesteld worden.

Wat de verklaarde nieuwe elementen van uw tweede asielaanvraag betreft, dient het alvast als blijk van een gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde vrees te worden aanzien dat u niet eens enige duidelijkheid heeft aangaande de daden van vervolging die er in uw herkomstland zouden zijn gesteld met betrekking tot u.

Ondanks contacten met verwanten in de regio heeft u tot op heden geen duidelijkheid welke instantie er bij uw moeder zou zijn gaan vragen naar uw broers en u. U weet niet eens duidelijk sinds wanneer uw moeder werd bezocht met betrekking tot u. U weet ook niet of u w zus, die nog steeds woonachtig is in de regio, bezocht wordt door instanties (CGVS, p.2)

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u drie convocaties voor die op uw naam zouden toegekomen zijn in Dagestan in juni en juli 2007.

Ook deze door u neergelegde convocaties vermogen echter niet de conclusie van voorgaande beslissing te wijzigen. Immers, uit de inhoud van deze convocaties blijkt enkel dat u werd opgeroepen door de politie van Kasumkent als verdachte, zonder enige verdere referentie naar de door u aangehaalde asielproblemen en zonder vermelding van de zaak waarin u door de politiediensten verdacht zou worden.

Bovendien werden een aantal eigenaardigheden vastgesteld met betrekking tot deze drie convocaties, waardoor de geloofwaardigheid van deze documenten aangetast wordt.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u door uw moeder Salmanova Selminat (OV 6.223.553), die op het moment van ontvangst van de convocaties nog in Dagestan verbleef en die jullie in februari 2008 vervoegde in België, nooit op de hoogte werd gebracht van het bestaan van deze convocaties vooraleer zij zelf het land verliet, wat wel erg merkwaardig is aangezien u verklaarde dat u regelmatig telefonisch contact met haar had en dat zij u toen ook over haar problemen vertelde (CGVS p.2).

In het kader van haar asielaanvraag werd bovendien opgemerkt dat zij van de convocaties melding maakte tijdens haar asielaanvraag maar dat zij er echter niet in slaagde deze convocaties voor te leggen, noch tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal zelf, noch toen haar na dit gehoor een tweetal weken de tijd werd gegeven om alsnog een kopie van deze convocaties voor te leggen. De drie convocaties werden uiteindelijk pas neergelegd bij de Belgische asielinstanties toen u voor de tweede maal asiel aanvroeg op 22 december 2008.

Het laattijdige voorleggen van deze convocaties ondermijnt de geloofwaardigheid van deze documenten.

Verder is het weinig geloofwaardig dat uw moeder niet zou geweten hebben dat zij deze convocaties met zich mee zou moeten brengen en deze zou moeten voorleggen bij haar asielaanvraag in België, aangezien u en uw broers zich reeds geruime tijd in België bevonden, allen asiel hadden aangevraagd en bijgevolg goed op de hoogte waren van het belang van bewijsdocumenten ter staving van een asielaanvraag.

Aangezien u en uw broers erop hadden aangedrongen dat uw moeder jullie zou komen vervoegen in België (CGVS p.2) en jullie regelmatig telefonisch contact met haar hadden, is het weinig aannemelijk dat u haar van het belang van zulke documenten niet op de hoogte zou gebracht hebben (CGVS p.4) en dat zij bijgevolg niet zou geweten hebben dat ze de convocaties met zich mee had moeten nemen.

Daarnaast is niet echt geloofwaardig dat u bijna twee jaar na uw vertrek plots door middel van convocaties zou opgeroepen worden door de politie, temeer daar dit voordien, toen u nog in de Russische Federatie verbleef, nooit eerder op deze manier gebeurde en u ook nooit eerder officieel veroordeeld of in beschuldiging gesteld werd.

U hebt er overigens totaal geen idee van naar aanleiding waarvan men deze convocaties plots zou gestuurd hebben.

Het is daarenboven op zijn minst merkwaardig te noemen dat er, zeker gezien het feit dat u als verdachte opgeroepen werd, behalve deze drie convocaties nooit andere convocaties meer voor u toegekomen zouden zijn, noch in de periode na uw vertrek in december 2005 tot juni 2007, noch nadien, na deze drie door u voorgelegde convocaties van 2007 (CGVS p.3-4).

Op grond van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming alsnog aannemelijk te maken.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote Leila Guseynov (OV 5.861.635), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u,

een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

De overige door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

De geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte en de Russische paspoorten die u voorlegt, bevatten immers enkel persoonsgegevens dewelke niet ter discussie staan.

Aangaande de originele Russische paspoorten die u voorlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag, dient overigens nog opgemerkt te worden dat het feit dat u tijdens het gehoor van uw eerste asielaanvraag niet meer scheen te weten of u uw Russisch paspoort naar België had meegenomen, verloren had onderweg, of ergens had achtergelaten, en u deze nu plots neerlegde met de uitleg dat u na het gehoor tot de vaststelling was gekomen dat het zich nog in Moskou bevond (CGVS p.5), verder afbreuk doet aan uw algehele geloofwaardigheid. De DVD die u tenslotte twee dagen na het gehoor nog voorlegde, kan voorgaande appreciatie van uw asielaanvraag evenmin wijzigen. Uit de fragmenten die hierop te zien zijn, met name een uiteenzetting van de procureur van Astrakhan, een protest van Tsjetsjeense vrouwen in Dagestan en het lichaam van een overleden man, blijkt immers geen enkel duidelijk verband met uw problemen, noch enige directe verwijzing naar uw geloofsgemeenschap, naar uw persoon of naar andere leden van jullie gemeenschap.”

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Leila GUSEYNOVA, luidt als volgt:

“U keerde na uw eerste asielaanvraag niet meer terug naar de Russische Federatie.

Uit uw persoonlijke asielverklaringen van uw tweede asielaanvraag blijkt dat u zich baseert op dezelfde asielmotieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Guseynov Mayl (OV 5.861.659), en dat u zelf geen andere problemen aanhaalde (CGVS p.2).

Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

[...]

De overige door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

De geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte en de Russische paspoorten die u voorlegt, bevatten immers enkel persoonsgegevens dewelke niet ter discussie staan. Aangaande de originele Russische paspoorten die u voorlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag dient overigens nog opgemerkt te worden dat het feit dat uw echtgenoot tijdens het gehoor van zijn eerste asielaanvraag niet meer scheen te weten of hij de Russische paspoorten naar België had meegenomen, verloren had onderweg, of ergens had achtergelaten, en hij deze nu plots neerlegde met de uitleg dat hij na het gehoor tot de vaststelling was gekomen dat ze zich nog in Moskou bevonden (CGVS, p.5), afbreuk doet aan uw algehele geloofwaardigheid. De DVD die u tenslotte twee dagen na het gehoor nog voorlegde, kan voorgaande appreciatie van uw asielaanvraag evenmin wijzigen. Uit de fragmenten die hierop te zien zijn, met name een uiteenzetting van de procureur van Astrakhan, een protest van Tsjetsjeense vrouwen in Dagestan en het lichaam van een overleden man, blijkt immers geen enkel duidelijk verband met uw problemen, noch enige directe verwijzing naar uw geloofsgemeenschap, naar uw persoon of naar andere leden van jullie gemeenschap.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 14 januari 2010 een schending aan van “het principe van respect van de rechten van de verdediging, van de goede administratie, van de rechtvaardige procedure en van het contradictoire als algemeen rechtsprincipe”.

Ze beweren dat ze door de Commissaris-generaal niet verhoord werden vooraleer deze zijn beslissingen van 16 december 2009 nam en ze “zich dan ook niet kon uiten in kennis der zake”. Ze verwijzen daartoe naar rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het verhoor tot doel heeft de betrokken overheden in te lichten over de juistheid en zekerheid van de redenen van de vreemdeling die de vluchtelingenstatus vraagt en ze toe te laten zich met kennis van zaken uit te spreken aangaande de

ontvankelijkheid van de aanvraag. Ze laten ook gelden dat *“de algemene rechtsprincipes van goede administratie en rechtvaardige procedure”* vereisen dat de Commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling moet toelaten zijn asielrelaas, en de gronden waarop hij zich beroept, uiteen te zetten.

Ze halen ook rechtspraak aan van de Raad van State aangaande de verplichting ten aanzien van de overheden om elke aanvraag individueel te onderzoeken.

Verzoekers merken nog op dat de verhoren op het Commissariaat-generaal dienen te gebeuren met *“bijzondere zorgen”* en dat uit *“met hand geschreven nota's die van tijd tot tijd moeilijk leesbaar zijn en opgetekend werden door een persoon waarvan noch de identiteit noch de hoedanigheid opgenomen werd op een expliciete wijze en die niet onderworpen zijn aan het examen van de verzoekende partij, de welke zelfs niet uitgenodigd wordt ze te tekenen”*, voortvloeit dat dergelijk document *“geen overtuigende kracht heeft en geen geldig juridische akte uitmaakt”*. Ze verwijzen in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State.

Ze stippen ook aan dat artikel 8 van de Europese Richtlijn betreffende de minimumnormen aangaande de procedure van toekenning en intrekking van de status van vluchteling bepaalt dat ieder verhoorverslag dient te worden voorgelezen aan en goedgekeurd door de kandidaat-vluchteling. Ze benadrukken dat dit bij hun verhoor niet gebeurd is.

2.1.2. Verzoekers laten gelden dat hun asielaanvraag niet individueel werd onderzocht, en ze *“het slachtoffer geweest zijn van een duidelijke discriminatie wegens hun land van oorsprong”*, waarbij *“zelfs alvorens het verhaal gehoord te hebben van de kandidaten tot machtiging van verblijf komende uit Rusland, de Belgische overheden een negatief a priori hebben ten overstaan van dezen”*.

Ze stellen dat door Belgische autoriteiten geen collectieve beslissingen mogen genomen worden en ze wijzen op akkoorden die België zou hebben afgesloten met Rusland en Oekraïne ten einde collectieve repatriëringen naar het land van herkomst mogelijk te maken.

Ze menen dat de bestreden beslissingen dan ook een schending uitmaken van *“het artikel 3 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, het artikel 26 van het internationaal pakt van New-York van 19 december 1966, het artikel 14 van de Conventie van beveiliging (sic) van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, het artikel 4 van het Protocol nr. 4 van 16 november 1963, en het artikel 1 van het protocol nr. 12 van 4 november 2000 tot de Conventie van de beveiliging (sic) van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden”*, te meer ze in geval van terugkeer naar Rusland het voorwerp zullen uitmaken van zwaarwegende en vernederende maatregelen vanwege de autoriteiten omwille van hun beweerd behoren tot de Mohammedaanse gemeenschap van Ayub Omarov.

2.1.3. Verzoekers voeren ook een schending aan van *“het artikel 52 van de wet van 15 december 1980, het artikel 14 van de Universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948, de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, het artikel 3 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991”*.

Ze laten gelden dat de motivering van de bestreden beslissingen een stereotype motivering betreft en wijzen er op dat de beslissingen van 30 april 2009 die door de Commissaris-generaal op 2 december 2009 werden ingetrokken, op identieke wijze zijn opgesteld als de bestreden beslissingen van 16 december 2009 en dat *“het CGVS zich met een kopiëren-kleven van de beslissingen van 30 april 2009 en 16 december tevreden gesteld heeft”*.

Verzoeker houdt voor dat er geen twijfel bestaat dat de personen die hem bij zijn moeder kwamen zoeken, dezelfde waren als deze die hem vervolgden vóór zijn vertrek naar België. Hij verklaart dat hij *“zich niet verontrust heeft”* betreffende de juiste data van de ontvangen bezoeken *“om de leden van zijn familie en meer bepaald zijn moeder niet te traumatiseren”*.

Verzoeker meent dat *“het duidelijk is”* dat de convocaties verband houden met zijn lidmaatschap van de geloofsgemeenschap van Omarov en herhaalt hierbij dat hij meermaals geslagen is op het politiecommissariaat omwille van zijn geloofsovertuiging.

Hij verklaart het feit dat hij door zijn moeder nooit werd ingelicht over het bestaan van de convocaties, aan de shock die zij zou hebben opgelopen ten gevolge van *“de door haar geleden vervolgingen”*.

Hij beweert dat de reden dat zijn moeder niet wist dat bewijsdocumenten belangrijk zijn ter staving van een asielrelaas, hoewel hij en zijn broers hiervan na hun asielaanvraag reeds op de hoogte waren, was omdat ze hun moeder niet *“nog meer”* wilden *“verontrusten”*.

Verzoeker verklaart dat toen hij nog in Dagestan verbleef, hij geen convocaties toegestuurd kreeg omdat hij altijd of op straat, of op zijn werk of in zijn woning opgepakt werd en dat hij deze pas kreeg na zijn vertrek naar België.

Verzoekers verklaren dat ze het Russisch paspoort aanvankelijk hebben gegeven aan de echtgenoot van verzoekers nicht, die het heeft achtergelaten bij de organisator van de reis, en dat ze nadat door de Belgische asieldiensten bij het indienen van de asielaanvraag werd gevraagd naar het paspoort, ze vervolgens contact opnamen met de organisator, die hem op 3 januari 2006 faxkopieën bezorgde van enkele bladzijden van het paspoort, en dat hij er nu in geslaagd is het origineel paspoort terug in bezit te krijgen en het heeft voorgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

Verzoekers menen dat de Commissaris-generaal onrecht geen rekening heeft gehouden met de bijgebrachte DVD gezien deze volgens hen de vervolgingen van de leden van de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov bewijst.

Ze laten nog gelden dat *“de motivatie moet releveren van een objectieve appreciatie van de elementen van het dossier van de verzoekster en niet van haar echtgenoot”*.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast uit het administratief dossier blijkt (zie verhoorverslag van 21 maart 2006, p. 14-15; zie verhoorverslag van 23 mei 2006, p. 2) dat verzoekster, Leila GUSEYNOVA, zich zoals de bestreden beslissing stelt, voor haar asielaanvraag volledig baseert op de problemen van verzoeker, Mayl GUSEYNOV, haar echtgenoot; verzoekster verklaarde persoonlijk geen problemen te hebben gekend (zie laatstvermeld verhoorverslag, p. 2).

Gezien deze samenhang is de bestreden beslissing wat betreft verzoekster afdoende gemotiveerd door de verwijzing naar de weigeringsbeslissing van haar echtgenoot.

De Raad gaat derhalve enkel in op het relaas van deze laatste.

2.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekers zich voor hun tweede en huidige asielaanvraag baseren op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van hun eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft de problemen van verzoekers met de Russische autoriteiten in verband met hun lidmaatschap van de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissingen van 14 juli 2008 van de Commissaris-generaal, bevestigd bij respectievelijk arresten nrs. 19.758 en 19.759 van 1 december 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van deze arresten, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen, met name drie politieconvocaties, hun origineel Russisch paspoort en een DVD, door verzoekers aangevoerd in het kader van hun tweede en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

2.5. De Raad benadrukt dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van voormelde wet van 15 december 1980 (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonst hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

De Raad merkt op dat artikel 6 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 bepaalt dat *“De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor”*.

Uit geen enkele wettelijke bepaling blijkt dat de Commissaris-generaal verplicht is de asielzoeker een tweede maal te verhoren. De Commissaris-generaal was in casu dan ook niet verplicht verzoekers, na hun verhoor van 17 maart 2009, opnieuw op te roepen voor verhoor.

Verzoekers hebben bijgevolg wel degelijk de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze hun standpunt kenbaar te maken gezien ze beiden gehoord werden op het Commissariaat-generaal op 17 maart 2009. De Raad stelt overigens vast dat ze verklaarden alles te hebben kunnen vertellen (zie verhoorverslag verzoeker, p. 1, 8; verhoorverslag verzoekster, p. 1,5).

De Raad merkt op dat verzoekers, overeenkomstig artikel 17, §3 van het voormelde Koninklijk Besluit, bovendien de mogelijkheid hadden *“per aangetekende brief aanvullende opmerkingen [...] naar de Commissaris-generaal te sturen”*, bijvoorbeeld over hun actuele vrees voor vervolging. Het blijkt dat ze van deze mogelijkheid geen gebruik hebben gemaakt.

Waar verzoekers de verhoornota's van het Commissariaat-generaal in het diskrediet lijken te willen brengen, merkt de Raad op dat ze geen enkel begin van bewijs aanbrengen van enige onregelmatigheid die zich zou hebben voorgedaan. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in de verhoorverslagen, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissingen, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekers werkelijk hebben verklaard. Artikel 17, §1 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt immers *“De notities van het gehoor zijn een trouwe weergave van de aan de asielzoeker gestelde vragen evenals van zijn verklaringen”*.

Verzoekers leveren hiervan niet het tegenbewijs.

Er is de Raad eveneens geen bepaling bekend die voorschrijft dat het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal door de betrokken asielzoeker moet worden ondertekend; volgens artikel 16, §1 van voormeld Koninklijk Besluit moet enkel de handtekening van de ambtenaar op het verhoorverslag voorkomen, niet die van de kandidaat-vluchteling.

Bovendien merkt de Raad op dat de verhoorverslagen van 17 maart 2009 geen handgeschreven nota's betreffen en is de identiteit van de ambtenaar in beide verslagen wel degelijk vermeld.

Rechterlijke beslissingen hebben overigens in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde.

Waar verzoekers een aantal punten opsommen waaraan het onderzoek van de asielaanvraag moet voldoen (objectieve en onpartijdige behandeling, vorming van dossierbehandelaars, ...), stelt de Raad overigens vast dat verzoekers nergens aantonen dat aan deze vereisten niet voldaan zou zijn.

Wat betreft de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, benadrukt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De voormelde Richtlijn is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Aangaande de bewering van verzoekers dat hun asielaanvraag niet individueel beoordeeld werd, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekers hun asielaanvraag wel degelijk individueel werd onderzocht. De door hen aangevoerde schendingen zijn bijgevolg niet dienstig.

Verzoekers lijken er van bovendien uit te gaan dat het Commissariaat-generaal bij de beoordeling van de asielaanvraag rekening houdt met de afkomst van de asielzoekers, namelijk of verzoekers al dan niet afkomstig zijn uit een land waarmee België een “repatriëringsakkoord” heeft. De Belgische autoriteiten zouden volgens verzoekers reeds vóór het verhoor, een “negatief a priori” hebben ten overstaan van asielzoekers uit Rusland. De Raad stelt vast dat verzoekers enkel beschuldigen, niet bewijzen.

De Raad merkt verder op dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 is een beginselverklaring die geen rechtstreekse werking heeft, zodat het geen rechtsregels bevat waarvan de schending kan worden aangevoerd (RvS 19 december 2003, nr. 126.666, Chizhov).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissingen door de Commissaris-generaal niet werd getroffen in toepassing van artikel 52, maar wel in toepassing van artikel 52/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Aangaande de kritiek van verzoekers dat de motivering van de beslissingen slechts tot stand gekomen is middels de techniek van het zogenaamd “knippen-plakken”, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier duidelijk dat Commissaris-generaal de beslissingen van 30 april 2009 heeft ingetrokken; deze zijn dus niet meer aanwezig in het rechtsverkeer.

Verzoeker toont niet aan welk belang hij zou kunnen puren uit het vergelijken van de tekst van een beslissing met de tekst van niet bestaande beslissing.

Wat betreft de daden van vervolging die volgens verzoeker nog tegen hem zijn ingesteld, stelt de Raad vast dat de Commissaris-generaal terecht besloten heeft dat “*het alvast als blijkt van een gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde vrees te worden aanzien dat u niet eens enige duidelijkheid heeft aangaande de daden van vervolging die er in uw herkomstland zouden zijn gesteld met betrekking tot u. Ondanks contacten met verwanten in de regio heeft u tot op heden geen duidelijkheid welke instantie er bij uw moeder zou zijn gaan vragen naar uw broers en u. U weet niet eens duidelijk sinds wanneer uw moeder werd bezocht met betrekking tot u.*”

Uit het verhoorverslag van 17 maart 2009 blijkt dat verzoekers hun tweede asielaanvraag baseren op drie convocaties die verzoeker heeft verkregen, maar dat ze niet in staat waren duidelijke uitleg te verschaffen over wat er na hun vertrek uit hun land van herkomst nog was gebeurd. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij had gehoord dat er nog problemen waren ginds maar dat hij niet weet welke precies (zie verhoorverslag verzoeker van 17 maart 2009, p. 2).

Waar verzoekers nu stellen dat er geen twijfel over bestaat dat de personen die hen zoeken, dezelfde zijn als diegenen die hen vóór hun vertrek naar België vervolgden, merkt de Raad op dat dit niet strookt met de verklaringen voor het Commissariaat-generaal waar verzoeker uitdrukkelijk stelt dat hij niet wist door wie zijn moeder juist werd bezocht maar dat hij dacht dat het misschien de lokale politie was. Hij verklaarde toen ook dat zijn moeder niet concreet kon vertellen door wie zij werd bezocht, omdat zij oud is (zie voormeld verhoorverslag, p. 2).

Verzoekers verklaring dat hij zich niet verder informeerde bij zijn familieleden om hun trauma niet erger te maken, is geen afdoende verklaring voor zijn onwetendheid. De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van bepaalde problemen, enige interesse mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse van verzoeker niettegenstaande de mogelijkheid aanwezig was om informatie te vragen aan zijn familie terwijl hij dit naliet.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde convocaties merkt de Raad op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen maar niet vermag defecte verklaringen geloofwaardig te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen falen de voorgebrachte stukken daarin.

De Raad verwijst dienaangaande naar de motivering in de bestreden beslissingen waarin terecht wordt gesteld dat de convocaties niet vermogen de conclusies van de voorgaande beslissing te wijzigen, vermits uit de inhoud van deze convocaties enkel blijkt dat verzoeker werd opgeroepen door de politie van Kasumkent als verdachte, zonder enig verder verband naar de door hem aangehaalde asielproblemen en zonder vermelding van de zaak waarin hij door de politiediensten verdacht zou worden. Bovendien werden er nog een aantal eigenaardigheden vastgesteld met betrekking tot deze convocaties, waardoor de geloofwaardigheid ervan wordt aangetast.

Verzoekers slagen er niet in deze motivering concreet te weerleggen of te ontkrachten maar beperken zich in hoofdzaak tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen.

Aangaande de uitleg dat hij noch de andere leden van de familie de moeder niet op de hoogte hebben gebracht van het belang van bewijsdocumenten om haar niet *"nog meer te verontrusten"* en dat hij niet op de hoogte werd gebracht van de ontvangen convocaties omdat zijn moeder in een *"shocktoestand"* zou zijn, merkt de Raad op dat dit geen afdoende verklaringen zijn gezien het wezenlijk belang van dergelijke informatie om een asielaanvraag te ondersteunen.

Verzoekers verklaring dat hij, toen hij nog in de Russische Federatie verbleef, geen convocaties ontving omdat hij toen op straat, op zijn werk of bij hem thuis werd geïnterpelleerd, is ook geen verklaring voor het feit dat hij twee jaar na zijn vertrek, plots door middel van convocaties zou worden opgeroepen door de politie, dat hij geen idee heeft naar aanleiding waarvan deze convocaties plotseling werden gestuurd en dat er, behalve bedoelde drie convocaties, nooit andere convocaties zijn toegekomen, noch in de periode na zijn vertrek in december 2005 tot juni 2007, noch na de drie bedoelde convocaties van 2007.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen betreffende de door hen neergelegde documenten en tot het tegenspreken van de vaststellingen van Commissaris-generaal, maar dat ze echter nalaten de motivering terzake concreet te weerleggen of te ontkrachten. De Raad verwijst dan ook naar de desbetreffende passages van de bestreden beslissingen die als dusdanig onverminderd gehandhaafd blijven en schaaft er zich achter: *"De overige door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte en de Russische paspoorten die u voorlegt, bevatten immers enkel persoonsgegevens dewelke niet ter discussie staan. Aangaande de originele Russische paspoorten die u voorlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag dient overigens nog opgemerkt te worden dat het feit dat u tijdens het gehoor van uw eerste asielaanvraag niet meer scheen te weten of u uw Russisch paspoort naar België had meegenomen, verloren had onderweg, of ergens had achtergelaten, en u deze nu plots neerlegde met de uitleg dat u na het gehoor tot de vaststelling was gekomen dat het zich nog in Moskou bevond (CGVS p.5), verder afbreuk doet aan uw algehele geloofwaardigheid. De DVD die u tenslotte twee dagen na het gehoor nog voorlegde, kan voorgaande appreciatie van uw asielaanvraag evenmin*

wijzigen. Uit de fragmenten die hierop te zien zijn, met name een uiteenzetting van de procureur van Astrakhan, een protest van Tsjetsjeense vrouwen in Dagestan en het lichaam van een overleden man, blijkt immers geen enkel duidelijk verband met uw problemen, noch enige directe verwijzing naar uw geloofsgemeenschap, naar uw persoon of naar andere leden van jullie gemeenschap.”

Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat ze een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, bij terugkeer naar hun land van herkomst.

De Raad schaart zich achter de motivering van de bestreden beslissingen en maakt ze tot de zijne. De vluchtelingenstatus van verzoekers wordt derhalve niet erkend.

2.6. Verzoekers vragen in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien ze, zo stellen ze *“door hun lidmaatschap bij de gemeenschap van Ayub Omarov een werkelijk risico lopen van foltering en/of onmenselijke en degraderende behandelingen in geval van een terugkeer in Rusland”*.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekers voor hun vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, louter verwijzen naar hun asielrelaas.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekers brengen overigens geen andere elementen aan waaruit zou kunnen worden besloten tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt hen derhalve niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE